

העולם הזה מעקב

בעקבות כתבת-התחקיר ("טרף קל") של "העולם הזה" על מישפחות אומנות, פנו למערכת אנשים ששהו בילדותם במשפחות-אומנה, וביקשו לספר

את סיפורם האישי. "מה שהיה בכתבה שלכם בשבוע שעבר הוא רק קצה הקרחון", סיפרה וערה אחת. "בגיל 15 נאוסתי, והאם האומנות האשימה אותי וקראה לי יזונה". בני המשפחה היו אוכלים בשר וירקות על מפה יפה, ולונו נתנו בצד לחם וביצה". מן העבר השני, מספרת אם, ששני ילדיה הוצאו מחזקתה לבתי משפחות-אומנה, על מאבקה להחזיר את ילדיה הביתה

שרית רום

כשיו, כשהשתחרר רתי סוף-סוף מהכ" לוב שהייתי כלואה בו מגיל 3 וחצי, וקי ראתי את הכתבה על מישפחות-אומנה בעולם הזה - הרגשתי שאני מוכי רחה לשתף עוד אני שים במה שקרה לי, מספרת בהתרגשות יעל (שם בדוי, השם המלא שמור במערכת). "סיימתי צבא לפני חודשיים, ועכשיו יצאתי לחיים. רק בתקופה של גיל 17-18 היה לי מזל להיות במשפחה אומנת טובה. כל שאר המשפחות, והייתי אצל ארבע, היו אומנות". יעל הוצאה מביתה שבדרום הארץ כשהייתה בת 3 וחצי, ביחד עם אחותה, הצעירה ממנה בשנה. בשלב הראשון הועברו השתיים למוסד נווה טף של ויצ"ו, שנסגר לפני כמה שנים. כעבור שנתיים הועברו למוסד אחר, ברחובות. אז הוחלט להעבירן למשפחה אומנת.

ארבע משפחות כאלה עברה יעל בחייה הקצרים. לפי סיפוריה, שלוש מהן כלל לא היו ראויות לשמש כמשפחות-אומנה, וזאת בלשון המעטה. בימי ילדותה במוסד היא נזכרת בחלחלה: "אני לא זוכרת למה הרביצו לי, את הסיבות כבר שכחתי, אבל אני בפירוש זוכרת שקיבלתי מכות, והרבה. כך היה גם במוסד השני שאליו הועברנו. תמיד היו מכות וצעקות. כשהייתי בת 7 העבירו אותנו למשפחה אומנת, שהיו בה עוד ארבעה ילדי-אומנה ושני ילדים של המשפחה. זה היה זוויעה. הם הפכו אותי לכיבשה השחורה של הבית. כל הזמן אמרו לי שאני אפס, שאני לא שווה כלום. כשהם היו אוכלים ארוחות-ערב בסלון, ארוחה של דגים ובשר עם מפה וכלים יפים, הושיבו אותנו, ששת ילדי-האומנה, בצד. לנו נתנו לאכול ביצה ופרוסת לחם.

"ההורים האומנים כל הזמן עשו בינינו אפליות. לאלה שהיו ילדים נוחים, נתנו לאכול 'מעדן חלב'. לי, עד גיל 17, אף פעם לא נתנו. פעם האם האומנת משכה ילדה בת 4 בשערות לאורך המדרגות, אני ראיתי את זה, והאם איימה עלי לא לספר. כשבאה העובדת הסוציאלית לביקור, האם האומנת אמרה לה בנוכחות הילדה: 'היא נפלה במדרגות'. אז אני אמרתי שראיתי אותה מושכת אותה בשערות למטה במדרגות. האם האומנת אמרה לעובדת הסוציאלית: 'היא סתם מפנטזת, היא בכלל שקרנית חולנית'. העובדת הסוציאלית לא התייחסה לדברים שלי או של הילדה הקטנה. הם תמיד התייחסו אלינו כאילו שאנחנו מדמיינות דברים.

"כשהיינו מתלוננים אצל העובדת הסוציאלית, היא תמיד היתה אומרת: 'לא יכול להיות, הם כלייך נחמדים ואוהבים אתכם'. אחר-כך בכל זאת פיטרו את המשפחה האומנת וקיבלנו משפחה חדשה. האב האומן דווקא היה נחמד, אבל האמא היתה זוויעתית. בכל פעם שהיינו מקבלים תקציב לבגדים, היא היתה לוקחת את כל הכסף וקונה לעצמה בגדים. לנו קנו רק שתי חולצות, ופעם בשנה - זוג נעליים. וזה היה תקציב בכלל לא קטן.

"גם אצלם היה מטבח מופרד. הם בחיים לא נתנו לנו לשתות קולה או לאכול דברים מתוקים. לפעמים היינו מתגנבים בלילה ולוקחים מהמטבח 'מעדן חלב' או שותים קצת קולה. אחר-כך, בבוקר, היינו צריכים לשקר לאם האומנת ולהגיד שבכלל לא היינו

נודדי קל (ב)

סיפורה האישי. במאבק שהיא מנהלת נגד ההחלטה להשאיר את ילדיה מחוץ לבית היא מרגישה שאין לה מה להפסיד. "אני כשאני נקייה מסמים ומצאתי עבודה או שום סיבה שלא אקבל בחזרה את ילדי, להם שהם יקראו לאישה אחרת 'אמא', וזה שואלת ובוכה שוב. ילדיה של רינה י. גרים בביתה במשפחה אומנת באזור השרון. הבן (12) והבת (14) נמצאים כעת אצל רינה, למשך חצי הקיץ. "אני לא מתכוונת להחזיר אותם בקי חודש, כמו שאמרו לי. אם אני טובה יותר איתם חודש וחצי, אני טובה לחיות איתם תמיד. עובדה, בשנה שעברה אפילו חשבו לא נתנו לי אותם, והשנה החליטו שאני מסוגלת להיות איתם", היא אומרת. "בשנה האלה הם החליפו שתי משפחות. כשהבאים הביתה לחופש היו נדבקים אלי בבכי ושואלים אותי איך אני נותנת להם ללכת בקרעתי מבפנים, אבל ידעתי בעצמי שזה עוד אני משתמשת בסמים, הם לא יצאו לגדול אצלי". לפני כמה חודשים, לאחר חופשת חג, כשהוחזרו ילדיה למשפחה האומנת, רינה להתאבד, וחתכה את תרתי-ידיה. כך הבינה שבדרך הזו תרחיק מעצמה את הסיכוי לזכות בחזרה בילדיה, ומיהרה להחזירם עזרה. "אני נמצאת כבר ארבעה חודשים בשיחות אצל פסיכולוגית. אני מוכנה לעשות את הכסף ששילמתי לסמים על טיפול שיהפכו אותי לאמא טובה. אלה הילדים שלי", היא אומרת ופוכקת את אצבעותיה. "בשנת '73 היכרתי את הגרוש שלי, הילדים, שהיה נשוי באישה התקופה שלי, ואתי שיתגרש ויתחתן איתי. הוא היה נשוי ואני הייתי תמימה - חשבת שאני אהבתי להוציא אותו מזה. במקום להוציא נפלתי בעצמי. מפעם לפעם הוא היה נשוי על גניבות וישב בבתי-סוהר. באחת התקופות שהשתחרר, הוא קיבל גט מאישתו והחזיר את ילדי. החזקתי מעמד בלי סמים. ב'79 התקופה רינה, בת 35, וביקשה לספר את

בבית-החולים, אז אני, שהייתי הבוגרת, הצטרפתי לדאוג לכולם, גם לבת ולנכד שלהם. חוץ מלבשל עשיתי הכל, הייתי ממש עבד. בבוקר למדתי והוצאתי ציונים טובים, ומייד כשחזרתי הייתי צריכה לעשות עבודות-בית. בי הם לא נגעו, אבל פעם הם ניסו להרביץ לאחותי, ואני הצטרפתי להגן עליה. כל הזמן הייתי צריכה לדאוג לאחותי. "כשהתגייסתי, בוטלה הזכאות שלי למשפחה אומנת. רצו למצוא לי סידור בקיבוץ אבל אני לא רציתי, אז במשך שנתיים הייתי בבסיס סגור. היה לי מזל שהיה לי מפקד טוב, ושם גם היכרתי את החבר שלי. היום אני מקווה לבנות חיים אחרים. דבר אחד בטוח - אני בחיים שלי לא אוכל לספר לילדים שלי על ילדות מאושרת. לפחות בגיל 17 קיבלתי משפחה נהדרת, שקצת החזירה לי את הביטחון". כשסיימה יעל את שירותה הצבאי ויצאה לחיים אזרחיים, נודע לה כי מבחינת משרד העבודה והרווחה, היא כבר לא נחשבת כזכאית לעזרה. כרגע היא ובן-זוגה מנסים למצוא דרך לקבל קרוואן או זכות למגורים ממשרד השיכון. למרות ילדותה הקשה, יעל אופטימית. "עברתי כבר כל-כך הרבה, והחופש הזה שלי עכשיו נותן לי להאמין שבכוחות עצמי אמצא פיתרון. לי לא יהיו ילדים במשפחות אומנות, אבל הורים במשפחות אומנות וילדים כאלה צריכים לדעת מה עבר עלי, ואני לא היחידה", היא אומרת.

"א ת הילדים שלי הפסדתי לפני חמש שנים. הייתי אז מכורה לסמים, אבל מאז נגמלתי. אני רוצה לקבל את הילדים שלי בחזרה ולגדל אותם", אומרת רינה י. מיפו, וממדרת בבכי. בעקבות הכתבה על משפחות אומנות התקשרה רינה, בת 35, וביקשה לספר את

במטבח. הם ממש לימדו אותנו לשקר. אצלם בבית גם לא כיבסו ביחד את הכביסה. פעם שמעתי את האם האומנת מספרת בטלפון לחברה שלה, שאנחנו מגעילים אותה. את הכביסה שלנו היינו צריכים לכבס לבד, לפי תורנות".

"המשפחה הכי נוראית, ממשיכה יעל, "היתה המשפחה שאלה שלחו אותי בין גיל 15 לגיל 17. שניהם היו ממש שונאי-ילדים. היינו ארבעה ילדים, ולהם היתה בת בוגרת, שגרה איתם. היא היתה נשואה עם תינוק, ואנחנו היינו ממש המשרתים שלה. היא שלחה אותנו לקניות, וגרה בחדר שהיה צריך להיות החדר של אחותי ושלי. אנחנו היינו בוגרות, וחילקנו חדר עם ילדה בת 5. זה היה לא נעים להסתובב עירומות ליד תינוקת. בחיים לא היתה לי פרטיות, אף פעם. בגיל 15 נאנסתי, גם את המקרה הזה הם לא הסכימו לשמור בסוד, וסיפרו אותו לבת שלהם ולחברים שלהם.

"האמא האומנת, במקום להבין אותי, התחילה לקרוא לי 'זונה'. היא כל הזמן אמרה לי שרציתי להיאנס, שבגלל שכל החברות שלי כבר שכבו עם בנים - גם אני רציתי, ונפלתי. רציתי למות. כתבתי מכתב התאבדות, אבל המורה מצאה אותו והעבירו אותי לטיפול אצל פסיכולוגית. היא היתה אישה מקסימה, היא זאת שהצילה אותי, אבל גם היא לא היתה יכולה לעשות כלום נגד המשפחה האומנת.

"הדבר היחיד שיצא מזה, היה שאמרו להם להוציא מהבית את הבת שלהם. האם האומנת איימה שגם היא תעזוב, או ויתרו לה. מאז האונס היא כל הזמן קראה לי 'זונה', ואמרה לי שזה לא פלא, כי גם אמא שלי היתה זונה. "הם אף פעם לא באו למסיבות הסיום שלי בבית-הספר. כשהאם האומנת היתה

ועל המקרר העמוס, ומתארת איך ילדיה היו מגיעים לחופשה ומתנפלים על האוכל.

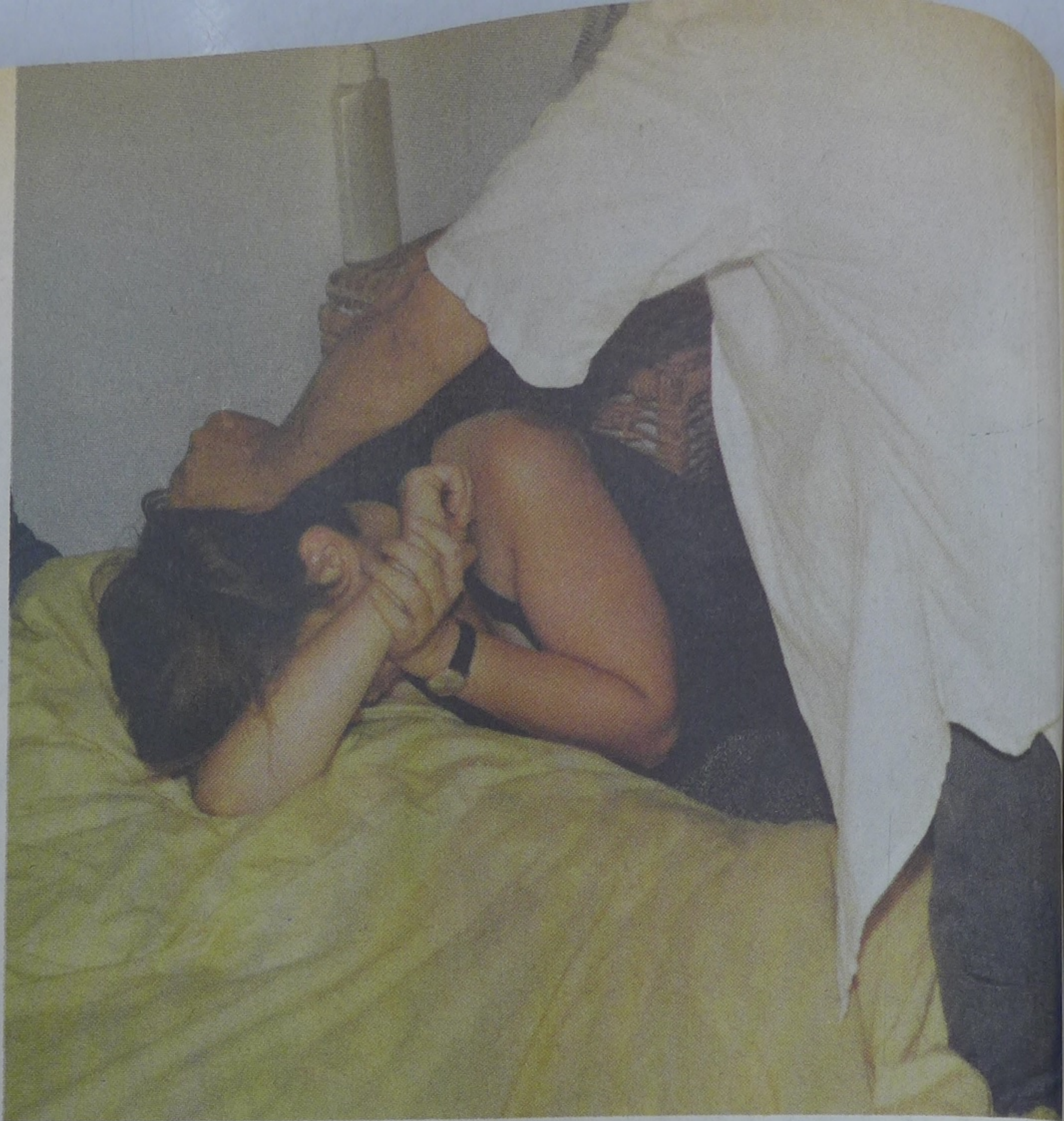
רינה: "בהתחלה חשבתי שיותר טוב להם לגדול עם אמא ואבא נורמליים. מהר מאוד הבנתי שמה שהם מקבלים במשפחה אומנת, זה לא דבר שלא קיבלו אותו אצלי. לפני שהם הועברו למשפחה, קנינו להם הרבה בגדים חדשים ונעליים. בחופשה הראשונה שלהם, אחרי פחות מחודש – זה היה בסוכות – הם הגיעו עם בגדים אחרים ונעליים ישנות. שאלתי אותם מה קרה לבגדים שלהם, והם לא ענו. רק לקראת סוף החופשה סיפרה לי הילדה בפחד, ש'הדודה' לקחה לה את הנעליים ונתנה לה נעליים אחרות. התקשרתי לעובדת הסוציאלית, שהבטיחה לי לבדוק. שום דבר לא קרה.

"מאוחר יותר הילדים סיפרו לי שלא נותנים להם מספיק אוכל, סיפרו שנותנים להם לאכול שאריות. אז התפרצתי לעובדת הסוציאלית, ובאמת, לא עבר זמן והילדים הועברו למשפחה אחרת. רק אחרי שעברו למשפחה חדשה, התחילו הילדים לספר לי איך הפכו אותם בבית הראשון, שבו היו עוד ארבעה ילדים של המשפחה, למשרתים. הילדה סיפרה איך היתה צריכה לנקות ולשרת את כולם, אפילו את הילדים של המשפחה, שהיו יותר צעירים ממנה. אפילו הם היו נותנים לה פקודות. כל הזמן איימו עליהם שאם הם לא יעשו מה שאומרים להם, יזרקו אותם לרחוב.

"אז לא הבנתי, אבל הילד שלי היה מרטיב בלילה גם כשכבר היה בן 10. אני הייתי בתוך הסמים, ולא ראיתי מה קורה סביבי. לפעמים, כשהיה לי קצת כסף, הייתי נותנת להם שיקנו לעצמם משהו. כשבאו לביקור ושאלתי מה קנו, הם לא ענו לי. אחר כך סיפרו שכמעט ולא נתנו להם לצאת מהבית, וכמה פעמים לקחו להם את הכסף. הילד סיפר שפעם אמר לו האב האומן: 'אתה יודע כמה אתם עולים לנו? תביא את הכסף אם אתה רוצה לאכול'.

"כשקראתי את הכתבה, התחלתי להזיע. כבר שנה שאני דורשת שיחזירו לי את הילדים. פתאום אני חושבת, שאולי קורים להם דברים איומים והם פשוט לא משתפים אותי. מי יודע אם מה שסיפרו לי שעשו להם הוא כל האמת. אני מוכרחה לקבל אותם בחזרה. שום משפחה אומנת לא יכולה להיות בית אמיתי", מסיימת רינה.

העובדת הסוציאלית, המטפלת במשפחה, הגיבה על הדברים ואמרה שהמקרה נבדק. לדבריה, "אם נמצא שרינה י. אכן שיקמה את חייה, נעזור לה לקבל את הילדים ולגדל אותם. אנחנו חושבים על טובת הילדים. במצב שבו היתה קודם, לא היתה לה כל אפשרות לגדל אותם". לגבי המשפחה האומנת, הודתה ש"אכן היו מיספר בעיות עם המשפחה הראשונה", אך הוסיפה ש"כיום נמצאים הילדים במשפחה טובה".

**"כעם האם'האומנת
משכה ילדה בת ארבע
בשערות, במורד
המדרגות. כשבאה
העובדת הסוציאלית היא
טענה שהילדה נפלה.
העובדת הסוציאלית
לא התייחסה למה
שאמרת לה"**

את הפגישה ערכנו בבית הוריה. בדירה המטופחת שורר נקיון מופתי. חדר מסודר ובו מיטת קומותיים עבור הילדים, משמש עד היום את ילדיה של רינה כשהם מגיעים לחופשות. שני הוריה עובדים, והיום גם רינה עובדת בעבודה קבועה, כמוכרת בחנות. כבר כמעט שנתיים לא נגעה בסם. כשהיתה מכורה לסמים, הבינה כי אין לה ברירה אלא לוותר על אחזקת ילדיה. "לא היו לי אשליות", היא נאנחת. "בטח שהיה עדיף להם לא לראות את אמא שלהם רצה פעמיים ביום לפרדס אבוסיף ביפו כדי לקנות מנה ועוד אחת". לדבריה, היום השתנה הכל. היא מצביעה על חדר הילדים

החדש, כפג. היא נולדה במשקל 800 גרם וזוהי בסכנת מוות. בעלי נעצר שוב, ואני חשתי לעזוב אותו. הבנתי שהוא חי בתוך שטע ושום דבר לא יוציא אותו מזה. "באותה התקופה כבר הייתי חזק בסמים, חשתי איך הכל נהרס לי מהסמים. בינתיים בסתי שוב להריון. היום אני יודעת שזה לא חסר אחריות להיות מכורה לסמים. חזק אותה כאילו הכל בסדר. הבן נולד בחדר עובתי את הדירה, וחזרתי עם הילדים אצל ההורים שלי ביפו. נכון, אלה לא ההורים הכי טובים לילדים שלי, לגדול עם נרקומנית, אבל אמא שלי ראגה להם ילדה אותם יפה. היה לנו חדר משלנו, וזה היה אוכל בבית והרבה אהבה".

שרית רום

כשיו, כשהשתתף רתי סוף סוף מהכי לוב שהייתי כלואה בו מגיל 3 וחצי, ורק ראיתי את הכתבה על מיספחות אימתנה בעולם הזה - רחמי לשתף עוד אני שים כמה שקרה לי, מספרת בהתרגשות יעל (שם בדוי, השם המלא שמור במערכת). "סימתי צבא לפני חודשים ועכשיו צאתי לחיים. רק בתקופה של גיל 18-17 היה לי מול להיות במשפחה אימתנה טובה. כל שאר המשפחות, והייתי אצל ארבע, היו אימתנות". יעל הוצאה מביתה שכרונס הארץ כשהייתה בת 3 וחצי, ביחד עם אחותה, הצעירה ממנה בשנה. בשלב הראשון הועברו השתיים למוסד וווה סף של ויצו, שנסגר לפני כמה שנים. כעבור שנתיים הועברו למוסד אחר, ברחובות. או הוחלט להעבירן למשפחה אימתנה.

ארבע משפחות כאלה עברה יעל בחייה הקצרים. לפי סיפוריה, שלוש מהן כלל לא היו ארויות לשמש כמשפחות אימתנה, וזאת בלשון המעטה. בימי ילדותה במוסד היא נוכרת בחללה: "אני לא זוכרת למה הרביצו לי, את הסיבות כבר שכחתי, אבל אני בפרוש זוכרת שקיבלתי מכות, והרבה. כך היה גם במוסד השני שאלי הועברנו. תמיד היו מכות וצעקות. כשהייתי בת 7 הועברו ואננו למשפחה אימתנה, שהיו בה עוד ארבעה ילדי אימתנה ושני ילדים של המשפחה. זה היה וזועה. הם הפכו אותי לכיבישה השחורה של הבית. כל הזמן אמרו לי שאני אפס, שאני לא שווה כלום. כשהם היו אוכלים ארוחות ערב בסלון, ארוחה של גדים ובשר עם מפה וכלים יפים, הושיבו אותנו, ששת ילדי האימתנה, בצד. לנו נתנו לאכול ביצה ופרוסת לחם.

העולם הזה

בעקבות כתבת החקיר ("דרך קל") של "העולם הזה" על מיספחות אומנות, בנו למערכת אושים עשהו בילדותם במשפחות אומנה, וביקשו לספר את סיפורם האישי. "מה שהיה בכתבה שלכם בשבוע שעבר הוא רק קצה הקרחון", סיפרה נערה אחת. "בגיל 15 ואוסתי, והאם האומנות האשימה אותי וקראה לי יזונה. בני המשפחה היו אוכלים בשר וירקות על מפה יפה, ולנו נתנו בצד לחם וביצה". מן העבר השני, מספרת אם, שעונו לדיה הוצאו מחזקתה לבתי משפחות אומנה, על מאבקה להחזיר את ילדיה הביתה

בבית החולים, או אני, שהייתי הבוגרת, הצטרכתי לראג לכולם, גם לבת ולנכד שלהם. חוץ מלבשל עשיתי הכל, הייתי ממש עבד. נבוקר למרותי והוצאתי ציונים טובים, ומייד כשהורתי הייתי צריכה לעשות עבודות בית. בי הם לא נגעו, אבל פעם הם ניסו להרביץ לאחותי, ואני הצטרכתי להגן עליה. כל הזמן הייתי צריכה לראג לאחותי. "כשהגתייטי, בוטלה הוכחות שלי למשפחה אומנת. רצו למצוא לי סידור בקניון אבל אני לא רציתי, או במשך שנתיים הייתי בבסיס סגור. היה לי מזל שהיה לי מפקד טוב, ושם גם היכרתי את החבר שלי. היום אני מקווה לבנות חיים אחרים. דבר אחד בטוח - אני בחיים שלי לא אוכל לספר לילדים שלי על ילדות מאוסת. לפחות בגיל 17 קיבלתי משפחה נהדרת, שקצת החזירה לי את הבטחון".

כשיימיה יעל את שירותה הצבאי ויצאה לחיים אזרחיים, נודע לה כי מבחינת משרד העבודה והרווחה, היא כבד לא נחשבת כזכאית לעזרה. כרגע היא ובדווגה מנסים למצוא דרך לקבל קרואן או זכות למגורים ממשרד השיכון. למרות ילדותה הקשה, יעל אופטימית. "עברתי כבר כל-כך הרבה, והחופש הזה שלי עכשיו נתן לי להאמין שבכוחות עצמי אמצא פיתרון. לי לא יהיו ילדים במשפחות אומנות, אבל הורים במשפחות אומנות וילדים כאלה צריכים לדעת מה עבר עלי, ואני לא היחידה, היא אומרת.

ת הילדים שלי הפסדתי לפני חמש שנים. הייתי אז מכורה לסמים, אבל מאז נגמלתי. אני רוצה לקבל את הילדים שלי בחזרה על גניבות וישב בבתי-סוהר. באחת הפעמים שהשתחרר, הוא קיבל גט מאישתו והחזירני עד 79 החוקתי מעמד בלי סמים. באחת התקופה ילדתי את הבת שלי בחזר

ההורים האומנים כל הזמן עשו בנינו אפילו. לאלה שהיו ילדים נוחים, נתנו לאכול 'מעין חלב'. לי, עד גיל 17, אף פעם לא נתנו. פעם האם האומנת משכה ילדה בת 4 בשערות לאורך המדרגות, אני ראיתי את זה, והאם איימה עלי לא לספר. כשבאה העובדת הסוציאלית לביקר, האם האומנת אמרה לה בנכוחות הילדה: 'היא נפלה במדרגות'. אז אני אמרתי שראיתי אותה מושכת אותה בשערות למטה במדרגות. האם האומנת אמרה לעובדת הסוציאלית: 'היא סתם מפנטזת, היא בכלל שקרנית חולנית'. העובדת הסוציאלית לא התייחסה לדברים שלי או של הילדה הקטנה. היא תמיד התייחסו אלינו כאילו שאנחנו מדמיינות דברים.

"כשהיינו מתלוננים אצל העובדת הסוציאלית, היא תמיד הייתה אומרת: 'לא יסוב להיות, הם כל כך נחמדים ואוהבים אתכם'. אחרי-כך בכל זאת פיסרו את המשפחה האומנת וקיבלנו משפחה חדשה. האב האומן דווקא היה נחמד, אבל האמא הייתה זועזועת. בכל פעם שהיינו מקבלים תקציב לבגדים, היא הייתה לוקחת את כל הכסף וקונה לעצמה בגדים. לנו קנו רק שתי חולצות, ופעם בשנה - זוג נעליים. וזה היה תקציב בכלל לא קטן.

ההורים האומנים כל הזמן עשו בנינו אפילו. לאלה שהיו ילדים נוחים, נתנו לאכול 'מעין חלב'. לי, עד גיל 17, אף פעם לא נתנו. פעם האם האומנת משכה ילדה בת 4 בשערות לאורך המדרגות, אני ראיתי את זה, והאם איימה עלי לא לספר. כשבאה העובדת הסוציאלית לביקר, האם האומנת אמרה לה בנכוחות הילדה: 'היא נפלה במדרגות'. אז אני אמרתי שראיתי אותה מושכת אותה בשערות למטה במדרגות. האם האומנת אמרה לעובדת הסוציאלית: 'היא סתם מפנטזת, היא בכלל שקרנית חולנית'. העובדת הסוציאלית לא התייחסה לדברים שלי או של הילדה הקטנה. היא תמיד התייחסו אלינו כאילו שאנחנו מדמיינות דברים.

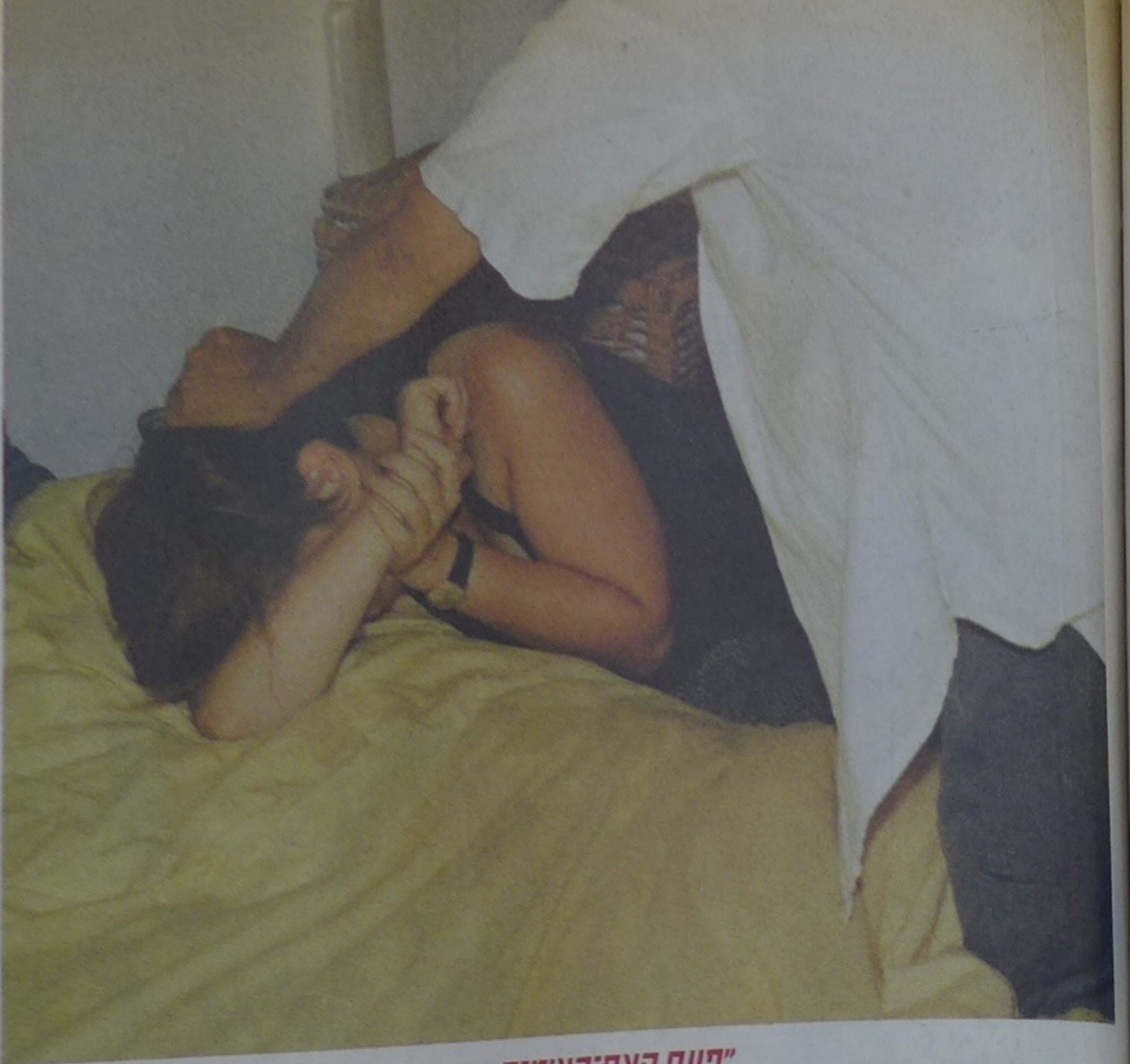
"האמא האומנת, במקום להכין אותי, התחילה לקרוא לי 'זונה'. היא כל הזמן אמרה לי שרציתי להיאנס, שבגלל שכל החברות שלי כבר שכבו עם בנים - גם אני רציתי, ונפלת. רציתי למות. כתבתי מכתב התאבדות, אבל המורה מצאה אותו והעבירו אותי לטיפול אצל פסיכולוגית. היא הייתה אישה מקסימה, היא זאת שהצילה אותי, אבל גם היא לא הייתה יכולה לעשות כלום נגד המשפחה האומנת.

"הרוב היחיד שיצא מזה, היה שאמרנו להם להוציא מהבית את הבת שלהם. האם האומנת איימה שגם היא תעזב, או ויתרו לה. מאז האונס היא כל הזמן קראה לי 'זונה', ואמרה לי שזה לא פלא, כי גם אמא שלי הייתה זונה. 'בה' אף פעם לא באו למסיבות הסיום שלי באי-הסדר. כשהאם האומנת הייתה

ועל המקרר העמוס, ומתארת איך ילדיה היו מגיעים לחופשה ומתנפלים על האוכל. רינתה "בתחלה השבתי שיותר טוב להם לגדול עם אמא ואבא נורמליים. מחר מאוד הבנתי שמה שהם מקבלים במשפחה אימתנה, זה לא דבר שלא קיבלו אותו אצלי. לפני שהם הועברו למשפחה, קנינו להם הרבה בגדים חדשים ונעליים. בחופשה הראשונה שלהם, אחרי פחות מחודש - זה היה בסוכות - הם הגיעו עם בגדים אחרים ונעליים ישנות. שאלתי אותם מה קרה לבגדים שלהם, והם לא ענו. רק לקראת סוף החופשה סיפרה לי הילדה בפחד, שהודדה לקחה לה את הנעליים ונתנה לה נעליים אחרות. התקשרתי לעוברת הסוציאלית, שהבטיחה לי לבדוק שום דבר לא קרה.

"מאוד יותר הילדים סיפרו לי שלא נותנים להם מספיק אוכל, סיפרו שנותנים להם לאכול שאריות או התפרצתי לעוברת הסוציאלית, ובאמת, לא עבר זמן והילדים הועברו למשפחה אחרת. רק אחרי שעברו למשפחה חדשה, התחילו הילדים לספר לי איך הפכו אותם בבית הראשון. שבו היו עוד ארבעה ילדים של המשפחה, למשרתים. הילדה סיפרה איך היתה צריכה לנקות ולשרת את כולם, אפילו את הילדים של המשפחה, שהיו יותר צעירים ממנה. אפילו הם היו נותנים לה פקודות. כל הזמן איימו עליהם שאם הם לא יעשו מה שאמרנו להם, יזרקו אותם לרחוב.

"א לא הבנתי, אבל הילד שלי היה מרטיב בחילה גם כשכבר היה בן 10. אני הייתי בתוך הסמים, ולא ראיתי מה קרה סביבי. לפעמים כשהיה לי קצת כסף, הייתי נותנת להם שימינו לעצמם משהו. כשבאו לביקר ושאלתי מה קטן, הם לא ענו לי. אחד כך סיפרו שבמעט ולא נתנו להם לצאת מהבית, וכמה פעמים לקחו להם את הכסף. הילד סיפר שפעם אמר לו האב האומן: 'אתה יודע כמה אתה פויליס לנת תבוא את הכסף אם אתה רוצה לאכול'.

החמישי, כפני. היא נולדה במשקל 800 גרם וזאתה בסכנת מוות. בעלי נעצר שוב, ואני החלטתי לעזוב אותו. הבנתי שהוא חי בתוך הפצע ושום דבר לא יוציא אותו מזה. 'כאתה התקופה כבר הייתי חוק בסמים, וזוהי אתה הכל נהרס לי מהסמים. בינתיים שום סיבה שלא אקבל בחזרה את ילדי. למי שהם יקראו לאישה אחרת 'אמא', זה שואלת ובוכה שוב.

ילדיה של רינה י. גרים בביתה של משפחה אומנת באזור השרון. הבן (12) והבת (14) נמצאים כעת אצל רינה, למשך חופשת הקיץ. "אני לא מתכוונת להחזיר אותם בעוד חודש, כמו שאמרו לי. אם אני טובה להיות איתם חודש וחצי, אני טובה להיות איתם תמיד. עוברת, בשנה שעברה אפילו להחשיב לא נתנו לי אותם, והשנה החליטו שאני מסוגלת להיות איתם", היא אומרת. "בשנים האלה הם החליפו שתי משפחות. כשהיו באים הביתה לחופש היו נדבקים אלי בבני ושואלים אותי איך אני נותנת להם ללכת. נקרעתי מבפנים, אבל ידעתי בעצמי שכל עוד אני משתמשת בסמים, הם לא יכולים לגדול אצלי".

Advertisement for 'נטילי' (Natali) featuring a recycling symbol and a van. Text includes: 'עשה לך מנוי לנטילי!', 'נטילי', 'מני שנתית ב'נטילי' מבטיח לך שירות נייחות טיפול נמרץ 24 שעות ביממה והרבה שקט נפשי', 'מוקד ארצי - 03-5757799, תחנת הוצליה - 052-587111', 'מקבוצת הכשרת הישוב'.